

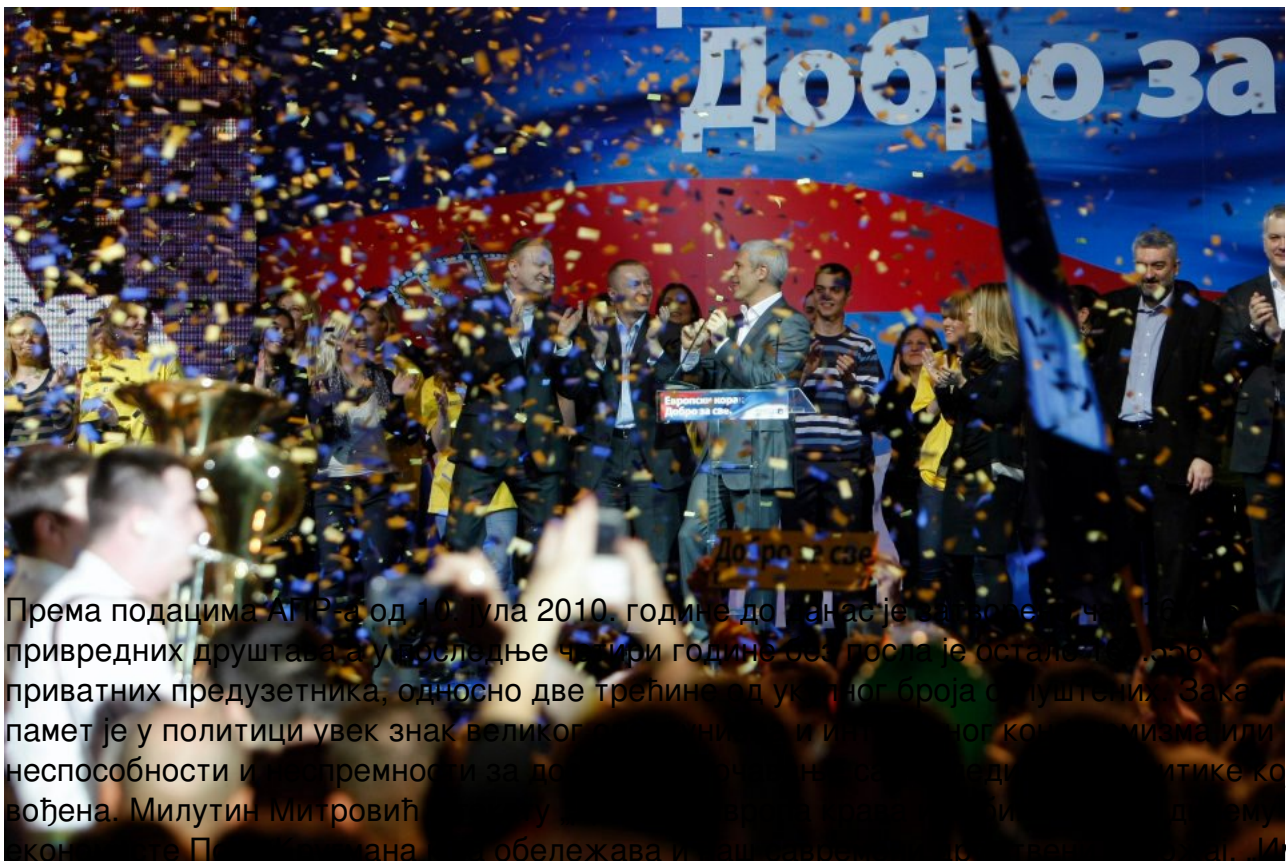
Суочавамо се свакодневно са најчудноватијим и најнеобичнијим појавама у нашем политичком и страначком животу. Готово да смо навикли да је наша политика друштвени простор у коме је све могуће тако да нас ништа и нико не може изненадити.

И сам појам одговорности не само за јавно изговорену реч изгубио се из нашег политичког деловања, а изузетно су ретки примери и докази стварне и доследне одговорности за политичке потезе који су нанели и наносе не само озбиљне и драматичне политичке већ и далекосежне штетне социјалне и економске последице. Наша политика традиционално функционише изван система одговорности и у то се можемо уверити на многобројним примерима приватизације, изградње чувеног Коридора 10, непридржавања владавине права, пробијања свих рокова у доношењу инвестиционих одлука, лоше и неадекватне примене закона, споре и неефикасне администрације, разгранате системске корупције, неблаговременог доношења неопходних економских мера. Све то обликује политичко и социјално окружење које погодује растућој већ ендемској неодговорности и недоследности.

Све озбиљне политичке анализе показују да је средишно место и главно чвориште неодговорности у политичким партијама и начину како оне функционишу у нашем друштву. Саставни део овог процеса је и деловање провладиних економских експерата, партијских маркетиншких стручњака и спин-делатника али и групе одређених “политичких аналитичара“ и дежурних страначких функционера спремних да сваком, па и најштетнијем политичком потезу прибаве нужно тзв. интелектуално, експертско-маркетиншко и функционерско оправдање и покриће. Економисти који су били истакнути посланици Демократске странке у парламенту уредно су и дисциплиновано као верни војници партије гласали за енормно задуживање Србије а сада након избора наступају у јавности само као самостални економски експерти који се зграђавају над великим дефицитом нашег буџета, високом стопом задуживања и при томе се здушно заслажу за мере Фискалног савета НБС- подизање ПДВ-а и замрзавање плата у јавном сектору и пензија. А где су они били када је текао овај процес разарања српске привреде и чему су служила гламурозна окупљања на српском Давосу. Као да су преспавали зимски период и сада се јављају као спасоносни пролећни глас независних економских експерата и фискалних саветника. И при томе и не помишљају да управо они сносе изузетно велику одговорност за начин како је вођена и креирана економска политика и подржавано енормно задуживање на које су непрестано указивали економисти који не припадају страначко-дворско-кабинетској свити.

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 12 јун 2012 20:00

Не, они су се сада повукли у своје институте и савете настављући да без икаквог обзира и даље креирају тзв. нову економску политику дистанцирајући се од свог некадашњег отвореног политичког ангажмана јер он више очигледно није тако профитабилан. Никада им није пало на памет да би они могли дати допринос смањењу јавне потрошње тако што би у саветима и кабинетима радили уз минималну надокнаду или волонтерски. Они и даље препоручују операцију без анестезије а при томе задржавају и чувају своје синекуре и утицај на креирање не само економске политике. Србија је на самом дну листе по квалитету здравства у Европи, 34. место на лествици, по корупцији смо на 86. месту, према показатељима Светског економског форума ми смо на 128. месту од 142 земље када је у питању железничка инфраструктура, 131. смо по квалитету путева, 128. по независности судства, трећи смо по одливу мозгова и 102. од 139 земаља по ефикасности тржишта рада.

Према подацима АП Р-а од 10. јула 2010. године до данас је отворено 4,1 милион привредних друштава а у прелазне четири године без посла је остало 1,2 милион приватних предузетника, односно две трећине од укупног броја друштвених. Закашела памет је у политици увек знак великог неумишља и извесног когнитивизма или неспособности и неупремности за допремање неких одлучивих политика која је вођена. Милутин митровић је рекао у једном интервјуу: „Србија је изабрала економску политику Перманентна која обележава и још увек се налази у друштвеној кризи“. „Имаш људе који су практично читаву своју каријеру потрошили на тумарање по ћорсокацима, пратећи визију економије која је погрешна и то је доказано погрешна. Неће они то да признају. Врло мало људи има чврстину карактера за тако нешто. Наравно, не треба заборавити на чињеницу да се иза њихових ставова крију огромна моћ и велике паре. Нема много подстицаја да се човек промени осим ако ниси честит, а таквих нема толико бисмо ми волели“ .

У таквом ћорсокаку се и ми данас налазимо – сконцентрисана огромна моћ и велике паре- али присутно и веома забрињавајуће одсуство спремности да се промени приступ у вођењу и креирању политике, али у исто време и недостатак воље да се отвори простор за људе који су спремни да бране дигнитет и достојанство професије којој припадају не приклањајући се при томе политичком диктату и захтевима страначко-олигархијских структура. При томе је од суштинске важности да се изнова креира простор за афирмацију критичког дијалога у коме опет неће предњачити они који су до јуче били главни заговорници економских и политичких концепција које су и разориле не само привреду већ и елементарне претпоставке за функционисање демократског друштва.

Ако непрестано говоримо како у политичком животу већ двадесет година учествују увек исти страначки функционери исто то се може рећи и за велико и пробрано јато експерата и стручњака из различитих области-економије, културе, образовања, социјалне политике, медија. Међутим, недостатак елементарног осећања одговорности ипак је најдрастичније изражен и готово опипљив у сфери нашег страначког и политичког живота. То се најбоље могло видети након избора када су се све странке просто понекад трагикомично утркивале која ће пре прогласити своју велику историјску победу. Нема готово ниједног страначког функционера који је показао искрену спремност да критички преиспита и оцени резултате своје странке, а председник ДС Тадић је у свом познатом испразном реторичком маниру наговестио да ће тек уследити озбиљна анализа изборне кампање, али то ће вероватно остати само једна од његових „великих иницијатива“ која ће бити још једно од његових неостварених обећања.

У Демократској странци нема нема ни елементарног наговештаја да постоји спремност да изнова покуша да окупи мислеће људе и критички опредељене интелектуалце који могу остварити толико потребан квалитетни и делатни критички дијалог и вратити интелектуални капацитет ове странке у којој су некада давно деловали водећи интелектуалци ове земље. Напротив, и даље се оглашавају њени функционери затворени у свој самодовољни олигархијски свет без имало спремности да отворе простор за критички дијалог. Једноумље увек сваку странку води директно у политички пораз и о томе има много сведочанстава и то не само у нашој политичкој историји. Једноумље је само једнократни појас за спасавање али дугорочно оно је погубно за трајање и развој једне политичке организације. Али је очигледно да су и у овом нашем времену демократије – послушност, подаништво и стриктно и слепо придржавање правила која важе у затвореном клијентелистичко-олигархијском кугу – и даље најважнија препорука за останак на политичким функцијама али и за несметано напредовање у страначкој хијерархији.

Недавно је потпредседница ДС Јелена Триван као истрајни страначки гласоговорник

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 12 јун 2012 20:00

изјавила: „Могу да говорим искључиво у име своје странке и што се ДС тиче, она ће се увек руководити само и искључиво интересима грађана Србије које представљамо а не интересима других држава. Демократска странка постоји и успешна је 22 године захваљујући искључиво томе што је имала снаге да мења и себе и друштво. Тако ћемо и сада анализирати страначку структуру, њене слабости, и то променити“.

Међутим, страначки јуришник каква је потпредседница ДС не примећује да грађани нису дали поверење Демократској странци и њеној оданости интересима грађана већ се десило управо супротно. Она и страначки функционери њеног профила не могу реафирмисати улогу ДС јер је она део проблема као припадник и стварна метафора окамењене страначке структуре а њени наступи у изборној кампањи су у великој мери допринели великом изборном поразу. Проблем је у томе што се друштво драматично променило и Демократска странка је показала озбиљан и све већи дефицит да и даље буде она политичка снага која ће бити гарант и главни покретач промена у нашем друштву. Одговор је веома једноставан. Она није више способна себе програмски и концепцијски да мења и политички профилише као странку великих промена јер је она изгубила способност да се унутар својих редова демократизује и а самим тим унапређује своје деловање.

Не ради се о томе да се анализира страначка структура, њене слабости и да се онда приступи променама, то је само гребање по површини и припремање терена да се са неколико кадровских промена у ствари не мења суштински ништа у начину функционисања Демократске странке, која је и даље ослоњена на функционисање страначке машинерије која само ствара привид политичке снаге, а ради се о маркетиншким кулисама без стварних промена и критичког дијалога који једино могу отворити пут ка ревитализацији принципа одговорности и демократских начела у нашем друштву. Или је то још једна од илузија и утопија у коју верују неодговорни интелектуалци.